

Kezdetben nem így volt

Isten változatlan igazsága a házasságról és a nemiségről

Athanasius Schneider püspök (2015. február)

1. A mi Urunk Jézus Krisztus, személyében az Örök Ige és Igazság az emberi természet méltóságát egy különösen csodás módon állította vissza (Qui dignitatem humanae substantiae mirabilis reformasti”), méghozzá az ember nemiségére vonatkozóan, amely kezdetben csodás módon teremtett (mirabiliter condidisti). A bűnbeesés által az emberi nemiség méltósága megsebződött. A régi emberek keményszívűsége miatt Mózes még a válást is bevezette, méghozzá az Isten által eredetileg adott, a házasság abszolút felbonthatatlanságával ellentétben. A farizeusok és az írástudók, bár ismerték az igazságot a házasság eredetéről, azonban a válás széleskörűen elterjedt igazolását keresték egy a nép által elismert tanító részéről. A tan és a pasztorális gyakorlat közti ellentét lehetőségének az első hazugjai kifejezetten a farizeusok és az írástudók voltak. Ők kérdezték tehát Jézust a házasság alapvető felbonthatóságának a jogosságáról. (Vö. Mt 19,3). Jézus nekik hirdette evangéliuma által és minden kor emberének Isten állandóan érvényes és megváltoztathatatlan igazságát a házasságról, miközben azt mondta: „Kezdetben ez nem így volt. Én azonban azt mondom nektek: aki elbocsátja feleségét és egy másikat vagy egy másik elváltat vesz magához, az házasságot tör” (Vö: Mt 19,8-9). Jézus a házasságról és a nemiségről való isteni igazságot a maga teljes komolyságában és annak teljes szépségében visszaállította. Krisztus ebben az általa tekintélyi alapon hirdetett isteni igazságban nem hagyott semmiféle szofizmat (pl. pszichológiai okokból való bűnösségtörlést), és semmiféle állítólagos pasztorális okokra hivatkozó (adott esetben egyes esetekre szorítkozó) kivétel-szabályozásokat érvényesíteni, amit a farizeusok gyakoroltak. Sőt odáig ment, hogy azt hirdette: Mindenki, aki egy asszonyra sóvárgó szemmel rátekin, szívében már házasságtörést követett el vele.” (Mt 5,28). Krisztusnak ez a parancsa általános érvényű és azt mondja: Minden egy másik emberre irányuló szexuális vágyakozás, aki nem a jogos házastárs, az szándéka szerint Isten szemében már a házasságtörés bűne és a hatodik parancs ellen irányul. Ezzel Krisztus minden szándékos gondolati, és minden testi, érvényes házasságon kívüli, szexuális aktust (mint parancsellenest, amely Isten akarata ellen irányul) istenellenesként elítélt. Jézus az ő szavait nem saját tanításaként mutatta be, hanem az Atya tanításaként: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem (Jn 14,24), és „Az az Ige, amit hallottatok nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem” (Jn 14,24). Ugyanezt mondta apostolainak, és bennük az egyházi tanítóhivatal minden birtokosának minden korban egészen újraeljövételéig: „Aki titket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16)

2. Krisztus a házasságról és a nemiségről szóló eredeti igazságot - figyelembe nem véve sok kortársának keményszívűségét, és a farizeusok és írástudók pasztorális szofizmusát – ünnepélyesen helyreállította, és apostolaira és utódaikra bízta, hogy hűségesen továbbadják és gondozzák olyan kincsként, amelyet nem emberek hoztak létre, és amely nem emberi döntésektől függ. Az apostolok a leglelküimeretesebb őrzői („episcopi et pastores”, vö Apcsel 20,28) és gondnokai („administratores” vö 1 Kor 4,1; Tit ,7) voltak ennek a hitletémenynek azon a területen is, amely a házasságra és a nemiségre vonatkozik, emlékezve Jézus hozzájuk intézett szavaira: „Ki a hű és okos szolga, akit az Úr házanépe fölé rendelt, hogy a megfelelő időben a megfelelő táplálékot nyújtsa nekik.” (Lk 12,42) Az elmúlt kétezer év során az Egyház életében újra meg újra voltak próbálkozások, hogy Krisztus napnál világosabb és kompromisszumok nélküli a házasság felbonthatatlanságáról szóló és mindenféle házasságon kívüli szexuális aktus Isten szándékai ellenére való tanítását átértelmezzék. Az Egyház életének első szakaszában „Jezabel” és a „nikolaiták” gnosztikusan liberális tanai voltak azok, amelyeket János apostolnak a pergamoni és tiatirai egyházban bírálnia kellett (vö. Jel 2,4-24). Krisztus és az apostolok házasságról szóló tanításának radikális ellentánítását hozta Luther Márton azáltal, hogy a házasságot pusztán „világi dolog”-nak minősítette, és ezáltal elsőként a keresztény Nyugaton elméletileg és gyakorlatilag is megnyitotta az ajtót a házasság felbontásához (Vö. ehhez Hesseni Fülöp kettős házasságának az esetét!). Nagyon sokféle formában történt a visszaélés Krisztus házasságról szóló tanításával: az irgalmasság fogalmának az elferdítésével („oikonomia”-nak nevezik az orthodox egyházban) vagy gyávaságból és szervilizmusból evilág erőseinek a házasságtörő gyakorlatával szemben.

Néhány példa az utóbbira: A görög episzkopátus I. Justinanusz korától kezdve, a frank episzkopátus a német II. Lothar kettős házasságának az esetében, főleg eklatáns módon Anglia majdnem teljes katolikus episzkopátusa VIII. Henrik idején, továbbá egy része a bíborosi kollégiumnak Napóleon érvénytelen második házassága esetén. Néhány bátor bíboros protestált mégis ellene, mire Napóleon megtiltotta nekik a bíborosi öltözet viselését, és a bíborosi jövedelmeket is megvonta tőlük. Ezeket a politikailag lojális bíborosokkal szemben „fekete kardinálisok”-nak nevezték.

3. Néhány év óta létrejött egy Egyházon belüli csoportosulás főleg papokból, de néhány püspök és bíboros is hozzájuk tartozik, amelyek a Római Katolikus Egyház kétezer éves gyakorlatának a megváltoztatására törekszik, hogy ti. az elváltak és új partnerrel (civil házassági jellegű kapcsolatban) együtt élők nem járulhatnak szentáldozáshoz, mert ez istenellenes, mivel Isten igéje ezt mondja: „A házasságtörők nem birtokolhatják az országot” (1 Kor 6,9). Ez a nevezett csoportosulás különféle érveket használ. Ezek nagyon is emlékeztetnek a korakeresztény gnosztikusok érveire, akik számára ellentét volt a tan és a gyakorlat, vagyis a lelkipásztorkodás között. Továbbá Luther Márton érveire is, amelyek a hit üdvözítő erejét elválasztják az életvezetéstől, a bánattól és az igazi megjavulástól. A trienti zsinat ezzel szemben ezt tanítja: „Aki azt mondja, hogy a bűnbánatnak csak két része van, ti. a bűn okozta félelem, és az evangélium vagy a feloldozás által fogadott hit (bánat, megvallás és elégtétel nélkül), az ki van közösítve az Egyházból” (DS 1704). Ehhez járul még, hogy ez az említett csoportosulás szofista és cinikus trükkök által az azonos neműek aktusait végső soron igazolni kívánja azáltal, hogy két szodomai kapcsolatban lévő személy más jó tulajdonságairól beszél, mintha ez az istenellenes kapcsolat is önmagában jó volna. Mindezen próbálkozások ellenére Isten Szentírásban lévő szavainak az igazsága ma is érvényes, ahogyan az apostolok korában érvényes volt: „Ne hagyjátok magatokat félrevezetni: paráználk, bálványimádók, házasságtörők, kéjencek, olyanok, akik homoszexuális aktusokat visznek véghez, nem fogják örökölni Isten országát” (1Kor 6,9), és: „A paráználkat és házasságtörőket elítéli Isten” (Zsid 13,4). Egyetlen katolikust, aki még komolyan veszi keresztségi fogadalmát, sem szabad, hogy megfélemlítsenek a paráznaságnak és a házasságtörésnek ilyen szofista tanai, még akkor sem, ha, Isten bocsássa meg, egy püspök vagy bíboros szájából hangoznak is el. Az ilyen tanítók egyházi hivatalokban biztos, hogy nem Krisztus, hanem inkább Mózes vagy Epikurosz tanítványai. Ez az új tan és a házasságnak és nemiségnak állítólagosan új pasztorálisa a keresztényeket a Krisztus kora előtti időkbe viszi vissza, a szívnek a vakságába és a keményszívűségbe, Istennek eredeti szent és bölcs akaratával szemben. Egy olyan beállítódásba, amely a pogányokéhoz hasonló, akik nem ismerik Istent és az ő akaratát. Így tanít minket a Szentlélek a Szentírásban: „Az ugyanis Isten akarata: a ti szentségeitek, hogy tartózkodjatok a paráznaságtól... ne éljetez olyan szenvedélyekben, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent” (1 Tesz 4,3-5). Egyedül az eredeti, Krisztus által helyreállított és az Egyház által változatlanul áthagyományozott házasságra és nemiségre vonatkozó tanítás és annak gyakorlása, a „Jézusban való igazság” (veritas in Jesus) hozza meg a Krisztusban való új életet, és egyedül ez számít. A Szentlélek ma is int minket a Szentírás szavaival: „Azt mondom tehát, sőt figyelmeztetlek titeket az Úrban, ne éljetez úgy, mint a pogányok, akik hiúságokon járatják az eszüket. Sötétség borult elméjükre és elidegenedtek az istenes élettől tudatlanságukban, amely szívük megátalkodottságának következménye. Lelkileg eltompulva kicsapongásokra adták magukat, és kapzsiságból mindenféle ocsmányságot üznek. Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztustól, ha valóban őrá hallgattatok és megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság. Korábbi életmódokkal ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltözzétek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény. (Ef 4,17-24)

Athanasius Schneider az Astana-i érsekség (Kazasztán) segédpüspöke. 1961-ben Kirgistanban született egy feketetengeri német családban, amely 1973-ban kivándorolt Németországba. Iskolái elvégzése után belépett a Szent Kereszt kanonokjaink rendjébe. XVI. Benedek pápa nevezte ki 2006-ban püspökké. Két magyarul is kiadott könyvében (megjelentek a Szent István Társulatnál és a Stella Maris Alapítványnál) védelmezte a szájba törtéző áldozást, mint az Egyház ősi hagyományát.